moja je mej tem umrla. Povrnil sem se v te kraje, da tu preživim večer svojega nesrečnega življenja“.

Ob luninem svitu.

Mirno mila luna jadra,
Ljubko zvezdice gore;
Vsa narava tiho spava
Glej! — a vendar vse cvete.

Po livadah nežno belih,
Tisoč demantov leži,
In po logu in po gaju,
Tisoč svečic mi gori

Ali — če demantov iščem,
Mi tu v roki — vsi skopne,
In če z drevja snamem sveče,
Se mi v roki — vse tope.

Demant tak je sreča naša!
V milem svitu se žari. —
Jedva se zave duh sreče —
Sreče mile tu več ni!

Mirka.

Vprašanje.

Ker nezaupna sem tako,
Marjetice vprašujem:
On ljubi me? — oh, mari ne?
Ter jim peresca rujem.

In če slučajno zadnji list
Pove besede prave,
Pošilja s cvetjem i srce
Pomladne mu pozdrave.

Vida.

Prepozno.

Spisala Milka.

„Kdo je umrl? — Komu zvoni?“ — poupraševali so se radovedni vaščani, ko se je zjutraj razlegalo mrtvaško zvonenje.....

„Eh, Bog mu daj tam dobro, saj tukaj se dobrega ni navžil“ — ta Tinetkin, pa lahko bi, lahko. Gospod bi lahko bil, pa ni hotel in ni hotel... Sam svoj, trda glava... no pa Bog mu daj tam dobro“... Tako in jednako hiteli so domačini z domačimi zvonovi v taktu naštevati dobrote in slabosti, katere je pokojnik imel...

Nič novega, že stara pesen, že obrabljen napev.... Pokojnik, siromašno, nezakonsko dete je živel pri bogatem Mrzlaku, ki ga je vzel za „svojega“. Dovršivši gimnazijo, predrzen je bil toliko, da je svojemu reditelju odločno povedal „nečem postati gospod“... „Ker si sam svoj, pa skrbi tudi sam zase“, odgovoril mu je bogataš, in pokazal mu vrata.

Težka je bila ločitev od doma. Poslovivši se od svoje matere, uboge dekle, odšel je na Dunaj z upapolno dušo.

„Oh zakaj ti ne morem pomagati, zakaj nisem bogata“... in solze pretrgovale so vzklike materi žalujočej po svojem sinu, po njenem Ivanu. Kedaj, čez koliko let se povrne ni ji povedal; morda še, sam ne ve kedaj....

In vrnil se je čez dolgih šest let slab, bolehen. Kako se ga je razveselila uboga mati! A on, njen sin zakaj ni vesel, zakaj se ne veseli ž njo, kakor nekdaj, ko se je o počitnicah vračal domu in pri njej presedal toliko večerov? Tih je, čmeren, otožen. Malo govori, a še to kar govori, je tako čudno, da ga ona, preprosta žena ne ume. Sluti, da se mu je krivica godila po svetu a zakaj ji ne pove, zakaj....

Šest let v tujini, prepuščen samemu sebi, preživel se je s poučevanjem. Po dnevi je druge učil, po noči pa sebe. To naporno delovanje morilo je njegove duševne in telesne moči. A duh krepak, duša upajoča v boljšo bodočnost, srce ljubeče dajalo mu je še nekaj prepotrebnih močij, da je vztrajal do konca. Ljubil je, ter hotel čim preje zgraditi si svoj dom, da bi smel vsaj jedenkrat počivati pod svojim krovom..

Ha, ha! nada je varalica... up je splaval po vodi.. Deklica, katero je ljubil, poročila se je z bogatim postarnim vdovcem....

Spomlad je prišla v deželo; prinesla je novega cvetja in mladega zelenja. Kakor senca je taval naš Ivan po goščah nabiral cvetic in preučeval je...

Danes pa jih vaški otroci nabirajo, da ž njimi ovenčajo ranjkega Ivana, Tinetkinega študenta“.

„V življenje trnja, a cvetja na grob!
Pač bolje bi bilo narobe:

— — — — — — — — — — — —

„Še jedna postaja, potem izstopim“ vzdihnila je mlada, lepa dama sedeča v kupeji I. razreda. Oblečena je bila v žalno obleko. Da, obleka je žalna, toda njen obraz, odsev njenih krasnih črnih očij ne kaže najmanje žalosti. Ljubko poigrava se nasmeh ob njenih ustnicah. Kaj li misli?....

Postaja A! Vlak se ustavi in naša znanka izstopi. Sama popotnica. Žive duše ni videti razven železniškega osobja. Izza vogla prikaže se stari postiljon. „Kam bi se radi peljali?

„Do H. bi rada, ali se lahko peljem s pošto?...

„Lahko se“, je bil odgovor. „Kedaj se pa pripeljemo v H?“

„Kakor je, včasih prej, včasih kasneje; kakor so konji. Če so spočiti pripeljemo se bolj zgodaj, če niso, pa bolj pozno. Pridemo pa gotovo tako ali tako“...

Postiljon je zatrobil. svoj „Slušaj, slušaj poštarja